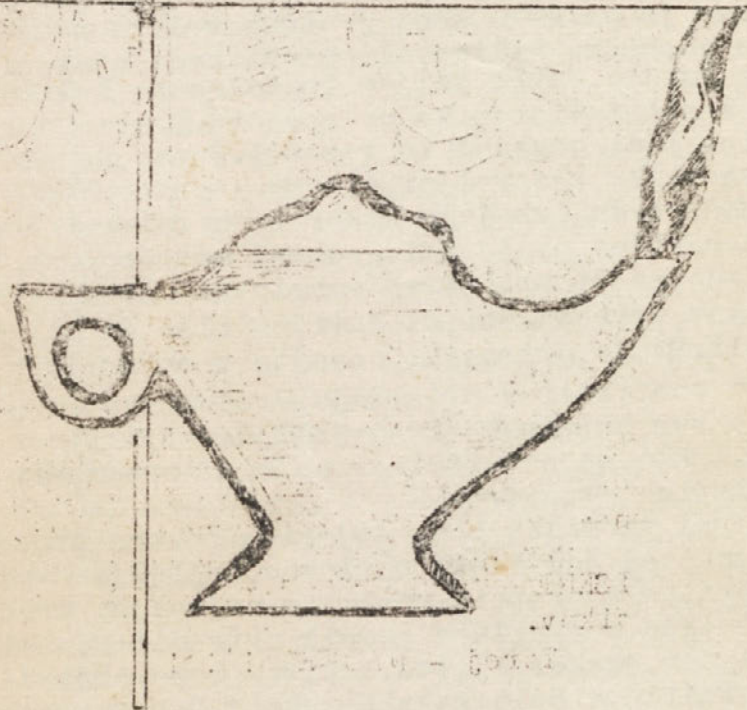

Simonec

Leto I št. 1 VILAVA, '69

ISKRE

S P O R O Č I L O U R E D N I Š T V A

Pred Vami, dragi bralci leži nov list. Šele pred kratkim je prišel izpod ciklostilnih valjev. List je zamišljen kot semeniško glasilo. Ko je bilo l. 1952 ustanovljeno naše semenišče, je bilo v njem le 16 semeniščnikov, zato je razumljivo, da jim še ni prišla ustanovitev kakšnega glasila. Zdaj nas je 80. Med nami je tudi veliko takih, ki čutijo pesniško žilico, ali pa bi radi napisali kakšno zgodbo. Takim željam in talentom želimo ustreči z našim listom. Pa ne samo to. Želimo, da bi naš list tudi vzgajal in zabaval. Upamo, da ste s prvo številko zadovoljni, čeprav je skromna.

"ISKRE" bodo izhajale kakor bodo razmere dopuščale, predviden pa je izid enkrat mesečno.

Želimo, da bi pri IskraH sodelovalo čimveč semeniščnikov, oziroma vsi, ki čutiijo željo, da bi kaj napisali. Svoje prispevke oddajte v nabiralnik, ki ga bomo montirali v pritličju. Uredništvo bo pregledalo vse prispevke in najboljše objavilo v ISKRAH. Lahko se podpišete s polnim imenom, ali pa le s kratico oz. šifro.

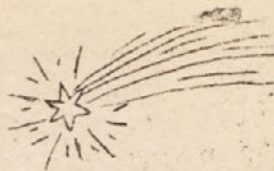
V vsaki številki bomo objavili po eno prazno/delo z vnaprej določenim naslovom, najboljše zgodbe in črtice s prostim naslovom, najboljše pesmi in najboljša poročila z raznih prirediteljev, nastopov, izletov, ekskurzij, itd. V listu bomo objavljali tudi poročila o delu raznih sekcij Duhovnega krožka. V okviru rubrike NAŠA KRONIKA vas bomo seznanjali z zanimivimi dogodki v semenišču.

Če ste kaj doživeli, posredujte to še drugim in objavite v našem listu !

Včasih vas tarejo vprašanja z duhovnega področja. Tudi nanja boste našli odgovore v našem listu. V Tribuni bralcev bomo obravnavali razna druga vprašanja s področja semeniškega življenja.

Za razvedrilo bomo poskrbeli z objavo smešnic. Ugankarjem bomo ustregli s križanko.

Zbiralci znank in tisti, ki imate kakoga drugega /Nadaljevanje na predz. strani

Božič je za nami. To je če ne največji, pa vsaj najlepši praznik v cerkvenem letu. To je praznik, ki smo se ga od vseh praznikov najprej zavedli. Daleč je že, a vendar se še dobro spominjate tistih časov, ko vam je mama ob jaslicah prvič povedala, da vas nekdo ljubi še bolj kot ona. Sočustvovali ste z malim Jezusom, ki ga je zeblo v slami in radi bi ga prenesli iz mrzlih jasi v toplo posteljo. Toda pustiti ste ga morali v jaslicah, ker je postal človek in sprejel nase trpljenje za to, da bi bili mi vedno srečni. Bilo je lepo v tistih časih nedolžne mladosti. To so leta, ki jih človek nikoli ne pozabi.

Dve tisočletji sta že pretekli od tiste prve božične noči, ko so se nebega odprla in je stopil Bog na Zemljo kot človek. Dolgo so čakali na ta prihod. Vse od takrat, ko sta prvi človeka storila prvi greh. Takrat ju Bog ni iztrebil z Zemlje; poslal ju je v svet, ki jima bo rodil za obilen trud le skromen sad - truditi se bosta morala za vsako drobtinico kruha. Toda Bog je dober. Prvi človekoma je obljubil ODRESENIKA. Ta obljuba se je prenašala po dolgi verigi človeštva skozi vse rodove. Ljudje so čakali, hrepeneli. Ta velika božja obljuba je lajšala njihovo trpljenje. Bog jim je pošiljal preroke, da bi potrdil svojo obljubo. Končno je prišel dan, ko je poslal na svet svojega edinega Sina, da bi odrešil svet in spet odprl zaprta nebeška vrata. Božič je praznik božjega usmiljenja.

Tudi danes je na svetu veliko greha. Greh, ki vpije proti nebu in kliče na Zemljo božjo kazen. Bog pa je usmiljen. Tudi za nas - moderne ljudi dvajsetega stoletja, ki nas muči greh, velja velika božja obljuba. PRIŠEL JE, tudi pretekli božič je

prišel reševat.

Ura v zvoniku je odbila polnoč, na Zemljo pa je spet prišel On, ki so ga željno pričakovali pred 2000 leti. Še več je tistih, ki so ga pričakovali zdaj; tistih, ki so želeli v tem hrupu atomske dobe vsaj nekaj miru, ki so želeli biti srečni. Med njimi si bil tudi ti, tudi jaz. Prišel je, v naša srca je prinesel mir, ki ga umogi iščejo, a ne najdejo v svetu. Prinesel nam je srečo.

Leto 1968 je za nami. Ni dolgo tega, kar sta se zadnjič v starem in prvič v novem letu objela veliki in mali kazalec na uri. Ob koncu leta se radi zazremo nazaj in kakor film se pred nami v duhu ponovi vse, kar smo velikega doživeli v udirajočem letu. Kako kratko je bilo leto, kako majhen je presledek med dvema novoletnima trenutkoma! In vendar — koliko doživetij!

Zunaj se mesečine obilno razliva po snegu, da se zdi, kot da je pokrajina pokrita z neizmernim morjem samih srebrnih kristalov. Okoli voglov se podi veter, naše misli pa beže nazaj. Bilo je lepo — ali bilo je hudo, pravi spomin.

Polnoč bije, letnica na koledarju se spreminja, v srcu pa se namesto spominov porodijo želje, ... želje..., veliko lepih želja. Ena želja pa je največja: želja po SREČI...

==

V NOVEM LETU ŽELIMO VAM, VAŠIM DOMAČIM
IN VAŠIM DUŠNIM PASTIRJEM IZPOLNITEV
NAJLEPŠIH ŽELJA, POSEBNO VELIKO S R E Č E !

Uredništvo

N O C O J S I P R I Š E L

DOLGA TISOČLETJA SO NATE ČAKALI,
mnoga tisočletja po tebi zdihovali
in te prosili :

"PRIDI, o pridi, ljubi Bog
in nas odreši vseh nadlog !

In zdaj si prišel,
prišel si nocoj
v reven hlevček,
o, Bog moj !

Napolnil si Zemljo z radostjo,
napolnil si srca s sladkostjo.

R. Jože ---

-o-o-o-o-o-o-o-o-

Izpiti so bili končani. France se je oddahnil. Z diplomo v roki je ponosno stopil iz tehniške fakultete na ulico. Ko se je s prijatelji zmenil za praznovanje, je odhitel domov. Vsi so ga sprejeli z navdušenjem, saj je že njegov smeh povedal, da je izdelal. Mama ga je vsa srečna objela, oče pa, dasi trd, mu je stisnil roko in mu čestital. Tudi bratje in sestra so bili veseli njegovega uspeha. Zvečer so skupaj proslavili srečni dogodek.

Že naslednji dan se je napotil v podjetje, ki ga je stipendiralo; kjer je imel zagotovljeno službo. Vstopil je v pisarno. "Tovariš direktor, diplomiral sem", je ves vesel v naglici skoraj zavpil. "Oho - no, čestitam", se je namuznil direktor in mu stisnil roko. Ostali so storili isto. Potem se je direktor popraskal za ušesom. "Službo bi radi, kajne?" - "Seveda, saj ste mi jo obljubili!" - "Hm, težko bo kaj, zdaj na poletje, se je izmikal direktor. Tedaj je zamrl smeh na Francetovih licih in začuden je zrl v obraze okrog sebe. "Zaenkrat ne bo nič. Pridite vprašat v ponedeljek. Imeli bomo sejo". France je bil razočaran. "A tako, sem pa mislil, da ste vso stvar vzeli resno", je zabrusil direktorju v obraz in že mislil oditi. "No, počakajte še malo! Saj še ni vse izgubljeno. Lahko bi se recimo začasno zaposlili v skladišču. Sicer pa... Pridite v ponedeljek!" France je odšel. Doma je bil nataknen. V nedeljo ni šel v kino. Zavil je k sosedovim, ki so imeli sina v Nemčiji. "Piše, da mu gre dobro", je dejala sosedka. Sosed pa je zabrundal: "Bolje zate, da greš tudi ti, če ti ne bodo dali službe, ali pa boš navsezadnje sodeloval na tovarnjake nakladal!"

France je bil razdvojen. Sklenil je že, da ne pojde v tovarno. Sram ga je bilo prosjačiti. Kljub temu je šel.

"Direktor pije kavo v kuhinji", mu je povedala taja

nica. France je počakal. Direktor je kmalu odprl vrata in vstopil. Že med vrati je nekaj jezno zamrmral "Spet sem prišel vprašat za...", je začel France. "Nič ne bo zaenkrat", ga je malomarno prekinil direktor. "Vse je zasedeno." - "Zakaj ste ne pa za vrage štipendirali?"; je bil France že jezen. - "No, le mirno! Veseli bodite, dajate diplomo. In naše zasluge za to niso ravno majhne.", ga je skušal tolažiti direktor. "Za kaj bom pa rabil diplomo, če ne bom imel kruha? še za stranišče ni dobra. Solit se pojdite", je zakričal France in zalopútnil vrata za sabo.

V tistem trenutku je sklenil, da pojde v Nemčijo. Sosedove je prosil, naj sporočijo Janezu, da mu pripravi službo. Sosea je bila vesela: "Bo imel vsaj družbo na tujem"

Prišel je domov. Bil je že potolažen. "Nič ne bo. V Nemčijo pojdem." Oče, ki je bral časopis ga je začudeno pogledal, materi pa bi kmalu padel lonec iz roke. "Za božjo voljo, France..."

Toda Francetova namera je bila trdna; od nje ga nista odvrnila ne materin jok, ne očetovo prigovarjanje. Potni list je že imel, samo na vizum je še čakal. Če mesec je pretekel preden ga je dobil. Uredil je še na Zavodu za zaposlovanje. Svetovali so mu, naj ostane doma, on pa je ostal trd: "Kruha rabim, ne diplom!"

Tako se je začel pripravljati za odhod. Zbral je prtljago in nekega večera je šel tudi po železniško karto. Preden je legel, je pomislil: -Odšel bom... morda za vedno... --Takrat ga je prišlo, da bi raztrgal vozovnico na drobne koščke. Ni je raztrgal.

Na večer pred odhodom se je poslovil od svoje ljubljene Marte. Jokala je, on pa jo je tolažil: "Saj se ne vidi za zadnjič. Prišla boš za mano. Lepo hišo bova imela in dovolj vsega. Potico bova jedla, doma pa še kruha ne boj." ...Ni je mogel potolažiti.

"Ostani", ga je prosila, toda zaman. Jokala je, ko je odhajal. Ni ga ganilo.

Tisti večer je stal pred hišo in gledal svojo vas.

Tiha in skromna je ležala pred njim. Rdeča zarja je ugašala na zahodu in na nebu so se prižigale prve zvezde.

Lepa je moja vas ... Tako tiha in skromna, pa van der tako veličastna. Šele zdaj, ko bom odšel vem, kako jo imam rad.

"Oprosti, da odhajam ! Grem po kruh."

Iz misli ga je vzdramil materin glas: "France, ostani ! Stara sem že in ne bom te več videla, če greš. Pa pojdi v kako drugo tovarno ! Za kruh boš že zaslužil in za obleko."

"Mati, ... mati, ne morem." - Od vojakov je že prišel, pa ga ni bilo sram vzdihniti pred materjo, njej so pa solze zalile oči. "Ostani, France !"

France je pogledal na uro. Bilo je enajst. Čez dve uri bo prišel ponj prijatelj z avtom, da ga odpelje na postajo.

V Francetu se je vse klalo. Sedeli so v kuhinji. Gledali so se in nobena beseda ni prišla iz ust. Čas je mineval hitro. Kmaku so zaslišali glas avtomobila. S Francetom sta odšla oče in mati. Tudi malaga Ivana so vzeli s sabo. Na kolodvoru je bilo vse živo. "Ostani", je še zadnjič prosila mati. France je pogledal v tla. Hotel je že stopiti v vlak, pa ga je oče zadržal: "Saj je še četrta ure do odhoda !"
"Piši kaj, da me ne bo preveč skrbelo", ga je prosila mati. Solze so ji močile oči.
"Meni pa pošlji električni vlak na baterijo", ga je prosil mali Ivan, ki še ni vedel za bridkost slovesa.

"Ostani verek in pošten", ga je opomnil oče in mu pomolil svojo žuljavo roko.

France je še enkrat objel mater, nato pa je stopil v vlak. Mati je naglas zajokala.

Vlak je potegnil. Samo mahali so si še, besed se ni slišalo. Kmalu se niso več razločili. Vlak je izginil v temi.

Dolga je bila vožnja. Šele, ko je vlak drdral mimo širokih polj, je France občutil pravo bolečino. Voz se je enakomerno pozibaval. France je mislil. V njem se je prebudilo očitanje: ---Doma bi ostal !

Saj ne greš v tujino zato, da bi imel dovolj kruha. Zaradi avtomobila greš; zaradi hiše in zaradi denarja...."---

France je odgnal te misli, žalost pa je bila še večja.

Prišli so na mejo. Ko je vlak zavozil na tujo zemljo, žal bi France najraje zajokal. Mesec je medlo osvetljeval tujo deželo, pusto in z grmovjem poraščeno.

Vlak je brzel v temo. France ni opazil, da se je začelo daniti. Glavo je sklonil in šepetal v polsnu.

Videl je domače, ki so stali na pragu in domovino je videl, ki se je bleščala v soncu.

4 /se nadaljuje/

~~~~~

...daleč se razlega pesem v zimo in noč. Bila je polnočnica. Zunaj je sneg; kalar se ude tenka ledena skorja, se porzne noga do kolena. Nobena hiša ni temna, okno do okna, luč do luči. Vrata se odpirajo tu, tam; skoraj že gre procesija po belem snegu, pod belim nebom, pod še belejšimi zvezdami. Tisti, ki so prišli iz daljnih krajev, nosijo svetilke in mahajo z njimi, kakor da bi večče begale kraj poti.

Cerkev je žarko razsvetljena, tudi na velikem lestencu gore sveče. Vse je, kakor da se je bil Jezus rodil prav ta večer. Srce se vzdrami, vzdigne se, gre samo, visoko, visoko, vse polno sreče, ki ji ni mere, ne imena. Luči trepečejo v dišavah, ki se vijejo kakor bela megla proti stropu; kor odbeva oltarju, ena sama radostna pesem, ki se razlega iz daljave v daljavo, Pred štalico kleče pastirji in prepevajo. Visoko nad njimi sveti zvezda repatica. Noč je svetla, kakor dan; vse teme so ugasnile. Nič več skrbi, nič več žalosti...

/ Ivan CANKAR : Na peči /

R E Š I L N A   Z V E Z D A

Sveta noč -
noč skrivnostnih pričakovanj,
iz srca kipečih,
do zvezd dvigajočih
otroških se sanj !

Tok me življenja
iz njih v tujino,
v neskončno temi
je pripeljal ;
dolgo sem taval
pod nebom zastrtim
in končno sem tujec
sam sebi postal.

A kadar posije
v temo duše moje
zvezdic božičnih
mili sijaj,
samo od sebe
srce mi zapoje
in misel poroma
spet tjakaj nazaj;

takrat zaleskeče
se mi v mesečini
kot biserno morje
sneg prek planin
in v njem se zrcali
v vsej veličini
večna krasota
nebeških višin.
Tam po valovih
srebrnih njegovih
s svetlobo nadzemsko
mi v noč betlehemske

čolnô ožarjen
nasproti hiti.
Angelska pesem
veselo igriva
iz njega razliva
se prek valov.
In v daljavo
s to angelsko slavo
križ me rešilni
vabi - domov.

FRA SIME

N I S E M   Š E   P O Z A B I L A

Bilo mi je šest let. Zelo rad sem hodil po vasi. Najraje sem bil pri stari ženici, ki je imela hišo na koncu vasi. Bila je zelo ljubezniva. Vedno mi je pripovedovala zgodbe iz svojega žalostnega življenja.

Ostala je sama. Ko je še lahko delala, se je precej življala s svojimi rokami, a zdaj tega ni mogla več. Dobri ljudje so ji pomagali s hrano in drvni. Tako so ji lajšali trpljenje.

Tudi tisti večer - bil je sveti večer - sem šel k njej. Poslala me je mama, naj ji nesem nekaj dobrot,

ki smo jih pripravili za božič.

Vstopil sem. Starka je ravno pripravljala jaslice. V zid je zabila dva žebelja, nanjo je postavila desko, ki jo je rabila samo za jaslice. Nato je začela na desko polagati mah. Opazoval sem jo, kako spretno še s svojimi starimi in tresočimi rokami polagala mah.

Ně vem, zakaj sem jo vprašal, kako da je izgubila moža. Začela je pripovedovati:

"Ko sem se poročila, mi je bilo 22 let. Z možem sva se dobro razumela. Postavila sva si hišico, pri kupila nekaj posestva ter začela rediti kravo. Bila sva srečna."

Zdaj je starka začela polagati na mah figure. Na sredo je položila hlevček in jaslice. Nato je začela razvrščati figure po celi površini.

"Toda sreča ni trajala dolgo. Umrli nama je prvi otrok. To naju je zelo potrla. Jokala sem dneve in noči. Zaradi žalosti sem zbolela. Po treh mesecih ležanja sem spet vstala. Na žalost sem nekako pozabila. Čez dve leti sem spet rodila, tokrat dvojčka, fantka. Krstili smo ju za Petra in Pavla. Počasi sta odraščala. Ka sta začela govoriti, se je pri nas spet naselila tista prava sreča. Toda be za dolgo.

Bil je dan pred božičem. Primanjkovalo nam je drv. Z možem sva šla v gozd. Tam sva posekala visoko drevo, ga oklestila, naložila na voz in se počasi odpravila proti domu. Na nekem ovinku, kjer je bila po-

zelo strma pa...

Starka je umolknila, si otrla solze, ki so ji tekle po licih in me pogledala s svojimi objokanimi očmi. Tedaj sem zašlutil nekaj strašnega. Prosil sem jo, naj mi pove do konca. Nadaljevala je :

"...Tu je začel voz drseti proti bregu. Mož je stopil na spodnjo stran in mislil voz zadržati, vendar se je ta prevrnil in ga pokopal pod sabo; ko so prišli ljudje, in ga izvlekli izpod voza, je bil že mrtev. To se je zgodilo na sveti večer. Od tedaj je preteklo že 40 let, a nikoli ne bom pozabila tega dne, ki mi je zarezal v srcu globoko rano. Otroka sta doraščala in me večno spraševala, kje je oče. Prebolela sem moževo smrt in se posvetila otrokoma, ki sta mi že pomagala. Upala sem, da bom vsaj na starost srečna.

Prišla je vojna. Fant sta odšla v partizane. Včasih sta prišla domov in sta me tolažila: Vse bo še dobro, mama? Nikoli mi ni prišlo niti na misel, da bi kdo preprečil mojo srečo. Na božič 1943. p-a so mi sporočili, da je Peter padel nekje pri Mariboru. To je bil moj drugi božič, ki sem ga preživel s solzami v očeh; izgubila sem otroka. Upala sem da se bo vrnil vsaj Pavel. Kovala sem načrte, kako bo va srečno živel v svobodi. Delati sem začela s podvojeno močjo, samo da bi Pavel našel lep dom, ko se vrne.

Bilo je maja 44. Partizanski kurir mi je prinesel pismo z naslednjo vsebino:

-! Vašega Pavleta so ubili. Ne žalujte ! Sina ste darovali za domovino .

Sesedla sem se na posteljo in jokala. Srce se mi je trgalo od bolečine.

Začela sem piti. Posestvo sem prodala, denar pa zapila. Samo hiša mi je ostala, da sem v njej prespala, kadar sem bila pijana. Ljudje so me razumeli; Vedeli so, da sem obupala nad življenjem. Prigovarjali so mi, naj neham, ker bom drugače ugonobila svoje življenje. Poslušala sem jih. Hodila sem na dnino in se s tem preživljala. Zdaj, ko ne morem več, se me usmilijo /nadaljev. na lž. strani/

M O J   D O M

Tam daleč za gorami
in daleč za vodami
moj dom prelep stoji.
Tam veter lepše piha,
tam sonce lepše sije,
tam lepše je kot tu.

Tam dvigajo mogočno
Gorjanci se nad nami
in v svoji silni moči
jih nihče več ne drami.

Tam vrh Gorjancev
cerkvica stoji;
tam Nikolaj prebiva
in večni raj uživa.

Bog živi te,
preljubi rojstni kraj,
kjer v tvojem sem objemu
e nekoč preživel raj.

R.J.

~~~~~  
/nadeljev.s prejš.str.:/-dobri ljudje.

Želim si smrti.Rada bi bila spet pri možu in pri
svojih treh otrocih.Nisem jih še pozabila."

Nehala je.Spet si je obrisala solzo in polo-
žila na mah zadnjo ovčko.Polagala je počasi,ro-
ka se ji je tresla in po licih so ji tekale solze.

R.J.

VRATA V VESOLJE SO ODPERTA

21. decembra ob pol dveh popoldne po našem času je ves svet z velikim navdušenjem začel spremljati polet treh ameriških astronautov: Lowella, Borman in Andersa.

Zahrumeli so težki raketni motorji in 108 metrov dolga raketa je zaplavala v nebo. Dolgi zublji svetlečih plinov so se še nekaj časa videli; potem pa je raketa izginila izpred naših oči. Ves svet je gledal to izstrelitev. Vsi so občudovali pogum astronautov in njihov idealizem. Njihov cilj je bil: obkrožiti Luno, ki so se ji približali na samem sredi večer. V modri sivini vesoljstva je vesoljska kabanja neslišno hitela svojim ciljem naproti. Astronavti so takrat občudovali Zemljo - naš planet, ki je lebdel v praznini sredi vesolja. Čepeli so sveto pisce in brali so, kako je Bog ustvaril Zemljo. Bog se jim v vesolju ni prikazal kot stoletni starček s sivo brado. Boga so videli in spoznali po njegovih delih. Pogled na naš planet in na Mesec jih je navdela z idealizmom in - uspeli so. Ves teden smo nestrpno poslušali radijske poročila, listali smo po časopisih in iskali novice o astronautih. USPALI SO? Oblateli so Luno in jo fotografirali. Prazna in silva puščava, polna visokih gora in neskončnih peščin. Ravno je v nasprotju z našo Zemljo, ki je bila na fotografijah videti pisana in prijazna. Občudovali smo pogum astronautov in napredek moderne tehnike. Koliko ur požrtvovalnega dela, koliko žrtov in naporov je bilo treba vložiti, vse to pa obredi sad, ki ostane.

Sovjeti niso hoteli zaostajati za Američani. Prav pred dnevi so tudi oni poslali na krožno pot okoli Zemlje dva vesoljski ladji s posadkami. Njihov cilj je bil, da se združita. Tudi v sovjetskih astronautih vlada idealizem; hočejo uspeli. Tode pri vseh teh poskusih, ki prinašajo ugled člo-

veštvu in napredku se vprašamo, čemu so na svetu še

vojne in sovraštva, čemu je na svetu toliko ljudi revnih in bolnih, čemu umre toliko stotin otrok v Biafri vsak dan od lakote. Manjka ljubezni. Ameriški astronauti so ob pogledu na naš planet molili za mir, za ljubezen med narodi. Le z mirom in ljubeznijo se da kaj doseči. Se bo njihova želja in želja vseh dobrih uresničila?

Z uspešnim poletom ladje Apollo X. so nam vrata v vesolje nastežaj odprta. Letos poleti bodo Američani poslali na Luno prvo vesoljsko ladjo s človeško posadko. Vodil jo bo astronaut Anders, ki se je na lanski božič srečal z Ljubeznijo v tišini modrega vesolja.

Tone Sušnik

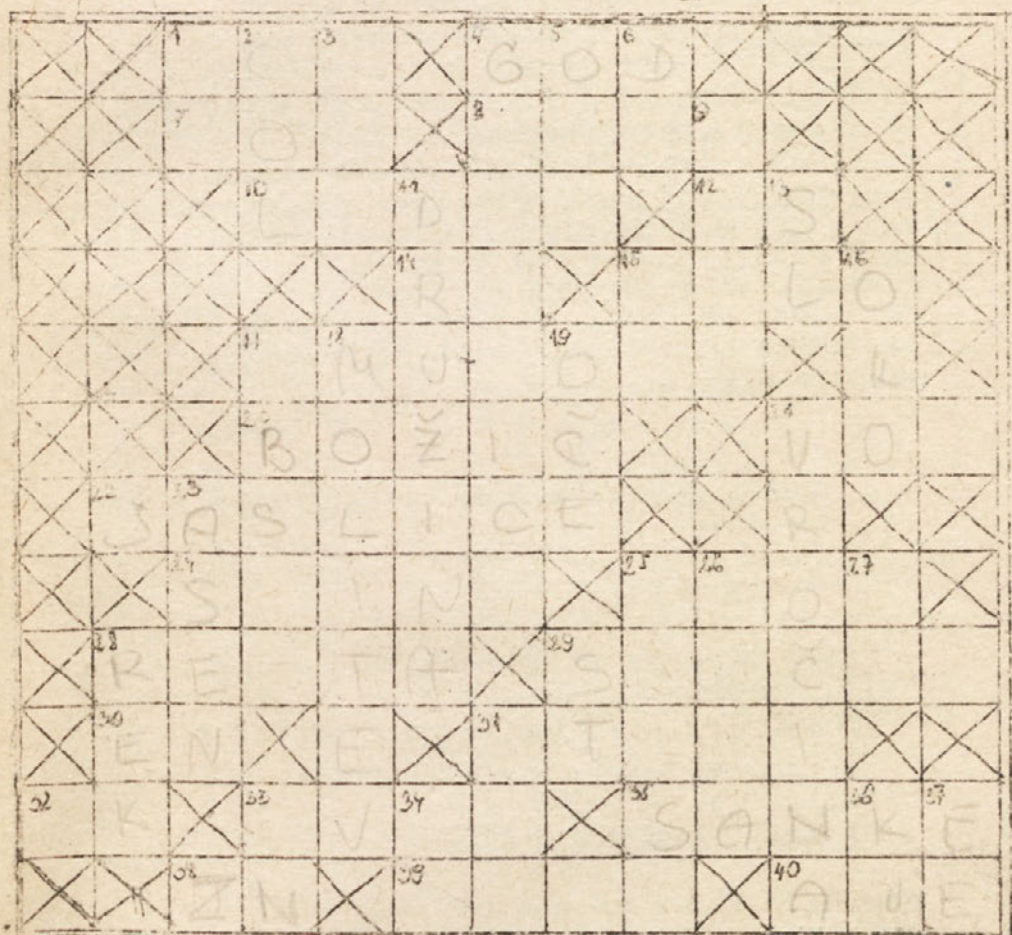
A N K E T A o našem listu:

1. Kako ti ugaja razporeditev člankov?
2. Kaj si najprej prebral?
3. Kaj je po Tvojem mnenju najboljše?
5. Tvoje pripombe v zvezi z obsegom in formatom?
6. Bi bil pripravljen kaj napisati za naš list?
7. Česa je v listu preveč in česa premalo?
8. Tvoje posebne želje in predlogi glede "ISKER"?

OŠTEVILČENE ODGOVORE NAM POŠLJITE NA POSEBNEM LISTU.

~~~~~

K R I Ž A N I A

Podoravno: 1. ločilni veznik-4. osebni praznik-7.

nasprotno od star-8. vzornik-10. vrsta glasbe-13 iz
vršni svet-14. radij-15. mesto na Norveškem-17. od-
pornost proti bolezni-20. praznik Kristusovega
rojstva-21. staro prevozno sredstvo-22. postavlja-
mo jih na sveti večer-24. francoska reka/orig./
25. tatvina v stanovanju-28. reden dohodek od glav-
nice-29. novoletno voščilo-30. francoski predlog
31. živalska vrsta-32. angleško "v redu"-33. pojav

na drevju pozimi-35.priprava za vožnjo po snegu-
 38.Združeni narodi/orig.kratica/-39.človek, ki se
 ukvarja z etiko-40.angelski pozdrav-----
 Navpično:1.nemški predlog-2.kraj pri Vipavi-3.mo
 ško ime-4.posebna vrsta potice/množ./-5.pesem
 hvalnica-6.predlog-9.kos papirja-11.slovenski ver
 ski list-13.okrajšava za slovenski-15.pretica v
 središču vrtenja-16.organ za vid-17.znan norveški
 dramatik, ki je reformiral evropsko dramo-18.pogo
 vor z Bogom-19.naziv za Boga-21.toplota-23. piši:
 ASEN !-25.glasen izraz veselja-26.naprava za pove
 čavo-27.dva zaporedna soglasnika-28.pregovor 29.-
 okrajš.za starejši-31.glavni števnik-33.vernik-
 34.oblika pom.glagola biti-36.kilovolt-37.ena z
 samoglasnika-----

Zvonec

§§ §§ §§ §§ §§ §§ §§ §§ §§ §§ §§ §§ §§ §§ §§ §§

V Š O L I

PROFESOR (vpraša učenca): "Ali bi prišel na
 moj pogreb, če bi umrl ? "

UČENEC : "Z veseljem, tovariš profesor ! "

! 0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-

P R I M E S A R J U

"Eno kilo kosti za psa ! "

- "Izvolite ! Ali kaj zavijem ? "

"Hvala. Bom kar tukaj pojedel. "

B E S E D A G. S V E T O V A L C A

Misel o ustanovitvi glasila vipavskih semenišnikov ni nova. Gojenci so v preteklih letih že večkrat izrazili podobno željo, tako l. 1957. in 1961. Razne notranje in zunanje težave so takrat preprečile izvršitev takih načrtov.

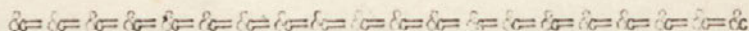
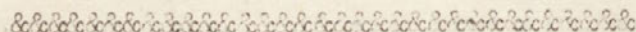
Sedaj je zamisel našla prvo uresničitev. ISKRE - Vaše glasilo, so se ukresale ! List naj bi bil ognjišče, okrog katerega bi se zbirali vsi vipavski semeniščniki. Vsakdo ima pravico, da vanj piše, da izrazi svoje misli, čustva in poglede na čas in svet.

Prva številka ima še vse začetniške hibe in pomanjkljivosti. Vendar začetek je storjen, list bo lahko rasel in se krepil.

Razvoj glasila je odvisen samo od Vas, dragi semeniščniki, od Vaše zavzetosti in sodelovanja. STOPITE V KORAK z drugimi šolami in dijaki v domovini ! Posredujte v list svoje mladostno snovanje, delo in načrte !

Pokažite svojo LJUBEZEN do SLOVENSKE BESEDE, DOMOVINE in CERKVE !

S V E T O V A L E C

ISKRE - glasilo slovenskih semeniščnikov v Vipavi
Ureja uredniški odbor : Kekalj Zvone, Melink Branko
in Sinkovec Lojze ;

Odgovorni svetovalec: dr. Tone Požar

Naslov uredništva: Vipava 149, pa Vipava

Naslovna stran in likov. oprema: Andrej Sever

Tiskano v 150 izvodih ; tiska Zora & Co.